

Owoce obrad VIII Zjazdu Gnieźnieńskiego było specjalnie przygotowane przesłanie do Europejczyków, zawierające najważniejsze wnioski, treści i postulaty dotyczące kształtu rodzin w Europie w XXI wieku.

*Joanna Płońska
Katedra Psychoprofilaktyki Rodziny
Instytutu Nauk o Rodzinie KUL*

**SPRAWOZDANIE Z SYMPOZJUM
„KAPŁAN NA MIARĘ BOGA I CZŁOWIEKA”
Łomża, 24 kwietnia 2010 roku**

W ramach przeżywanego Roku Kapłańskiego zorganizowane zostało sympozjum naukowe na temat „Kapłan na miarę Boga i człowieka”, które odbyło się w Łomży 24 kwietnia 2010 roku. Słowo wstępne do zgromadzonych skierował ks. bp Stanisław Stefanek – wieloletni Przewodniczący Rady Episkopatu Polski ds. Rodziny, który wskazał na wzajemną zależność sakramentu kapłaństwa i sakramentu małżeństwa, jak też na to, że oba te sakramenty służą budowaniu wspólnoty Kościoła. Przypomniał także, że kapłaństwo nosi w sobie fizyczną możliwość zaproszenia na Krzyż Chrystusowy, którego kapłan nie powinien, nie może odrzucać.

Pierwszym prelegentem był ks. dr hab. Mieczysław Ozorowski, prof. UKSW. Jego wystąpienie, zatytułowane „Kapłan na miarę Boga i człowieka”, było podzielone na dwie części. W pierwszej części poddał on analizie sformułowanie „kapłan na miarę Boga”, wskazując na konieczność odniesienia go do osoby Jezusa Chrystusa, by móc zrozumieć istotę kapłaństwa. Podkreślił także, iż Chrystus dziś działa przez kapłanów, gdyż do tej posługi to On „wybiera tych, których chce”. Dlatego kapłan powinien być w szczególnym, przyjacielskim związku z Jezusem, a idąc z Nim i będąc Jego przyjacielem, być także w szczególnym związku z Bogiem. Ta przyjaźń z Jezusem ma prowadzić kapłana do naśladowania Chrystusa, „jak ja uczyniłem, tak i wy czyńcie”, i do upodobnienia się do Niego.

Druga część wystąpienia ks. Ozorowskiego poświęcona była „kapłanowi na miarę człowieka”. Prelegent mówił o tym, że człowiek potrzebuje „pośrednika” w relacji z Bogiem. Tym pośrednikiem jest najczęściej kapłan. Człowiek jest zdolny do przyjęcia daru, jakim jest kapłaństwo, i wypełnienia tego powołania i misji, współpracując z Bożą łaską. W tym kontekście ważne są też wymagania stawiane współczesnemu kapłanowi przez Boga i przez ludzi. Kapłan jest w stanie im sprostać. Jawi się on jako człowiek wśród ludzi, ochrzczony wśród ochrzczonych, wierny wśród wiernych, który razem z innymi dąży do świętości i zjednoczenia z Bogiem.

Ksiądz prof. Ozorowski odniósł się też do kwestii zmniejszającej się liczby osób zgłaszających się do seminariów. Jako jedną z przyczyn wskazał na zagubienie tożsamości kapłana w dzisiejszym świecie. Poruszył także temat celibatu jako element, który upodabnia kapłana do Chrystusa i pozwala kochać taką miłością, jaką On sam kochał każdego człowieka.

Kolejny referat, na temat „Kapłan jako człowiek sumienia”, wygłosił ks. prof. Włodzimierz Wołyniec. Również to wystąpienie było podzielone na dwie części. Pierwsza dotyczyła kwestii sumienia i była przypomnieniem podstawowych informacji na temat sumienia, zawartych między innymi w dokumentach Soboru Watykańskiego II oraz w encyklice *Veritatis splendor* Jana Pawła II. Druga część wystąpienia odnosiła się do formacji sumienia kapłana. Prelegent wskazał na konieczność ciągłej troski kapłana o własne sumienie, w którym słucha Bożego głosu, by w konsekwencji stawać się głosem Bożym dla innych, w sposób szczególny w sakramencie pojednania i kierownictwie duchowym.

O „kapłanie jako człowieku dialogu” mówiła w swoim wystąpieniu dr Katarzyna Parzych-Blakiewicz. Wychodząc od ukazania, czym jest dialog i jaka jest jego struktura, starała się ukazać specyfikę kapłaństwa w chrześcijaństwie, w jego aspekcie dialogicznym. Podkreśliła, że istotą dialogu jest staniecie naprzeciw siebie dwóch osób w prawdzie, pragnących dobra drugiej osoby. Kapłan jest i powinien zawsze być człowiekiem dialogu, dialogu z Bogiem i dialogu z człowiekiem, głoszącym Ewangelię i dążącym do wprowadzenia jej w życie. Ważnym punktem wystąpienia było podkreślenie obecności „duchowej dynamiki” dialogu między człowiekiem a Bogiem.

Ksiądz prof. Krzysztof Bardski wygłosił referat pt. „Chrześcijański kapłan w świetle duchowej interpretacji Biblii w starożytności i średniowieczu”. Przedstawił w swoim wystąpieniu różne symbole zawarte w Piśmie Świętym, które w tradycji odnoszone były do prezbiteratu (kapłaństwa służebnego), takie jak: anioł, pasterz, rybak, starzec, sędzia, król (wódz), sługa, żniwiarz (rolnik), dzierżawca winnicy, kucharz, zęby oblubienicy, kowal, strażnik miasta, zaufany, ojciec. Przypomniał także, iż misteria sprawowane przez kapłana mają ścisły związek z liturgią niebiańską, i dlatego każdy ksiądz powinien być podobny do anioła. W wystąpieniu zostało podkreślone, iż kapłan to przede wszystkim ten, który podaje „pokarm” słowa Bożego.

Symposium zostało zakończone referatem ks. prof. dr. hab. Witolda Zdaniewicza na temat „socjologicznego obrazu księdza”. Obraz ten nie zawsze jest taki, jaki wskazuje nam „model”. Mało jest ujęć, które by ukazywały księży widzianych przez nich samych. Ksiądz Profesor przedstawił niektóre wnioski z ankiety opracowanej przez ks. P. Tarasa, a także przykładowe pierwsze odpowiedzi, przesłane w związku z obecnie prowadzoną ankietą „Polski ksiądz w oczach własnych”.

Ks. Mirosław Brzeziński
Katedra Opieki Społecznej Paliatywnej i Hospicyjnej
Instytutu Nauk o Rodzinie KUL